

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ (19/5/2013)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Πράξ. στ', 1 – 7. Ευαγγέλιο: Μάρκ. ιε', 43 – ιστ', 8

Ο κοινοτικός τρόπος ζωής της Εκκλησίας τότε και τώρα

Έμμεσες πληροφορίες για την λειτουργία της πρώτης Εκκλησιαστικής κοινότητας των Ιεροσολύμων μάς δίδει το σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου. Ο συγγραφέας των Πράξεων αναφέρεται στην εκλογή των πρώτων επτά Διακόνων, που προέκυψε από την ανάγκη κάλυψης των καθημερινών υλικοβιοτικών αναγκών των μελών της κοινότητας, πράγμα που δε μπορούσαν άλλο να επιτελέσουν οι ίδιοι οι Απόστολοι, λόγω των υπέρογκων ευθυνών τους για την διάδοση του Ευαγγελικού λόγου. Έτσι, εξελέγησαν επτά άνδρες *πλήρεις Πνεύματος Αγίου και σοφίας*¹, ο Στέφανος, ο Πρόχορος, ο Νικάνωρ, ο Τιμών, ο Παρμενάς και ο Νικόλαος. Αυτοί ανέλαβαν την διακονία της κοινής τράπεζας της κοινότητας των πρώτων Χριστιανών, όπως και άλλα καθήκοντα που αφορούσαν στην κάλυψη των καθημερινών αναγκών της πρώτης Εκκλησίας.

Λίγο πριν, ο συγγραφέας των Πράξεων μάς πληροφορεί για το κοινό ταμείο της Εκκλησιαστικής κοινότητας, για την κοινοκτημοσύνη που διέκρινε τις σχέσεις των πρώτων Χριστιανών, οι οποίοι μοιράζονταν τα αγαθά τους, προκειμένου να μη νιώθει κανείς υποδεέστερος του άλλου· ενώ εντυπωσιακή είναι και η πληροφορία ότι οι πλούσιοι Χριστιανοί πωλούσαν ιδιοκτησίες, αγρούς και οικίες και εμπιστεύονταν τα χρήματα στους Αποστόλους για να μη λείψει σε κανένα το παραμικρό. Όλοι τους ήταν ομόψυχοι και ομόφρονες²

Με την πάροδο των αιώνων, την εξάπλωση της Εκκλησίας ανά την οικουμένη και την ραγδαία αύξηση των μελών Της, ο κοινοτικός τρόπος ζωής που διέκρινε την πρώτη εκείνη Εκκλησιαστική κοινότητα, αμβλύθηκε και τελικά, παρήκμασε. Ο μόνος χώρος που εξακολουθεί να λειτουργεί επακριβώς, κατά το πρότυπο εκείνης της εποχής, είναι τα Μοναστήρια μας. Εκεί οι Μοναχοί και οι Μοναχές ζουν κοινοτικά, δεν τους ανήκει τίποτα, κι όμως, δε χρειάζονται τίποτα, γιατί οι Μονές φροντίζουν, στο πλαίσιο της ακτημοσύνης και της κοινοκτημοσύνης, να μη λείπει οτιδήποτε υλικό από τα μέλη τους, προκειμένου οι αφιερωμένοι στον Θεό Μοναχοί να επιδίδονται απερίσπαστοι στο έργο της προσευχής και της λατρείας του Θεού.

Φθάσαμε, όμως, στην εποχή μας, κατά την οποία η ραγδαία οικονομική κρίση προκάλεσε μη αναμενόμενες ανατροπές στις ζωές

¹ Πράξ. 6,3

² Πράξ. 4, 32-37

των ανθρώπων, πολλοί από τους οποίους δυσκολεύονται να εξασφαλίσουν ακόμη και τα απαραίτητα προς το ζην. Και χρειάστηκε η Εκκλησία μας, η οποία ποτέ δεν εγκατέλειψε την αυτοσυνειδησία της κοινότητας, να αναλάβει πρωτοβουλίες και να οργανώσει δράσεις ούτως, ώστε οι έχοντες ανάγκη αδελφοί μας να νιώσουν ότι δεν είναι μόνοι στην κρίση, ότι σύμπασα η Εκκλησία είναι κοντά τους, αναλαμβάνοντας πολλά από τα βάρη τους. Ήρθε, δηλ. η εποχή οι Χριστιανοί να νιώσουμε ότι δεν είμαστε αυτόνομα πρόσωπα μέσα στην κοινωνία, αλλά, ως μέλη της Εκκλησίας, είμαστε ένα σώμα, τα προβλήματα και οι ανάγκες του οποίου αφορούν όλα τα μέλη του, καθότι, όπως διδάσκει ο Απόστολος Παύλος, «εάν πάσχει ένα μέλος, συμπάσχουν όλα τα μέλη»³

Η αλήθεια αυτή μας καθιστά υπεύθυνους έναντι των εμπεριστατων αδελφών μας. Μπορεί, λίγο ως πολύ, όλοι μας να υφιστάμεθα τις συνέπειες της κρίσης και ν' αντιμετωπίζουμε ποικίλα προσωπικά και οικογενειακά προβλήματα. Αλλά πρέπει να γνωρίζουμε ότι τα προβλήματα αυτά δε θα λυθούν εάν κλειστούμε στον εαυτό μας και ενδιαφερθούμε μόνο για τον μικρόκοσμό μας. Τα προβλήματα θα αντιμετωπιστούν μόνο αν αποκτήσουμε και πάλι την αίσθηση της κοινότητας, που χάσαμε εντελώς τα προηγούμενα χρόνια. Μέσα στην κοινότητα οι ανάγκες διαμοιράζονται και αφορούν, πλέον, όλους. Η Εκκλησία μας, έχοντας στην ουσία της την αποστολή της αγάπης, μπορεί να λειτουργήσει ως η κοινότητα εκείνη, που αποτελεσματικά, πέραν πάσης ιδιοτέλειας και εκμετάλλευσης του ανθρώπινου πόνου, μπορεί να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων και να θεραπεύσει τις ανθρώπινες πληγές της εποχής μας.

Γι' αυτό, αδελφοί μου, να τρέξουμε με προθυμία στο κάλεσμα που απευθύνει και πάλι σε όλους μας η Εκκλησία, η ενορία μας και να γίνουμε οι διάκονοι της Αγάπης, όπως τότε στην πρώτη Αποστολική εποχή. Δε χρειάζεται να δώσουμε χρήματα, που ίσως και να μην έχουμε, για να θεραπεύσουμε τις όποιες ανάγκες. Αρκεί η εθελοντική μας προσφορά, η στελέχωση των κοινωνικών δομών της Εκκλησίας μας, για να συνεχίζουν να λειτουργούν και να προσφέρουν ελπίδα στους εμπεριστατους αδελφούς μας. Χρειάζεται να βγούμε από το σπίτι μας, να εξέλθουμε του εαυτού μας, για να συναντήσουμε τους συνανθρώπους μας. Και αν επιτελέσουμε το έργο αυτό με αγάπη και φόβο Θεού, να είμαστε σίγουροι ότι στα πρόσωπα των ανθρώπων που προσβλέπουν στην βοήθεια και στην στήριξη μας, θα συναντούμε διαρκώς τον Ίδιο τον Χριστό. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

³ Α' Κορ. 12,26